

CUPRINS

MULȚUMIRI	9
PREFAȚĂ	11
STAȚIA DE BENZINĂ DE LA CAPĂTUL CURCUBEULUI	15
CARTEA ÎNTÂI. VÂNTUL SCHIMBĂRII	
Capitolul 1 CLIFE DE MAGIE	61
Capitolul 2 REȚEAUA ILUZIEI	87
Capitolul 3 ELIBERAREA	123
CARTEA A DOUA. ANTRENAMENTUL LUPTĂTORULUI	
Capitolul 4 ASCUȚIREA SĂBIEI	155
Capitolul 5 CĂRAREA MUNTELUI	223

Capitolul 6 PLĂCEREA DE DINCOLO DE MINTE	259
CARTEA A TREIA. FERICIREA IRAȚIONALĂ	
Capitolul 7 CĂUTAREA FINALĂ	285
Capitolul 8 SE DESCHIDE POARTA	309
EPILOG. RÂS ÎN BĂTAIA VÂNTULUI	329
CUVÂNT DE ÎNCHEIERE	335
DESPRE AUTOR	341
EXTRASE DIN „CĂLĂTORIA SACRĂ A LUPTĂTORULUI PAȘNIC“	343

*Luptători. Așa ne numim noi – luptători.
Luptăm pentru virtutea perfectă, pentru idealuri sublime,
pentru înțelepciunea desăvârșită. De aceea ne numim, pe
bună dreptate, luptători.*
– Aunguttara Nikaya –

STAȚIA DE BENZINĂ DE LA CAPĂTUL CURCUBEULUI

„În sfârșit, încep să trăiesc“, mi-am spus în sinea mea, în timp ce le făceam semne de bun rămas mamei și tatei din vechea mea mașină, înțesată cu bagaje. Era prima oară când plecam de acasă, îndreptându-mă către colegiu. Mă simțeam independent, puternic, gata de orice.

Am dat drumul la muzică și am început să cânt la rândul meu, apăsând pedala acceleratorului și îndreptându-mă către Los Angeles, pe autostradă. Am cotit-o apoi pe autostrada Grapevine, din care am intrat pe Route 99, avansând prin câmpiile verzi către munții San Gabriel care se vedeau în zare.

Cu puțin înainte de apusul soarelui coboram cu viteză maximă prin valea Oakland-ului, când în fața mea a apărut imaginea multicoloră a Golfului San Francisco. Eram din ce în ce mai agitat, căci mă apropiam de campusul Universității Berkeley.

După ce mi-am găsit camera, am despachetat și am privit pe fereastră imaginea glorioasă a podului Golden Gate și luminile vii ale orașului San Francisco.

Cinci minute mai târziu mă plimbam pe Telegraph Avenue, uitându-mă prin vitrinele magazinelor și respirând aerul proaspăt al Californiei de nord, amestecat cu miresele îmbietoare care ieșeau din numeroasele cafenele. Copleșit de noile senzații, am continuat să mă plimb multă vreme prin grădina superbă a campusului, până după miezul nopții.

A doua zi dimineată, imediat după micul dejun, m-am îndreptat către sala de sport Harmon Gymnasium, unde aveam să mă antrenez șase zile pe săptămână, făcând ore întregi de antrenament dificil, în speranța că îmi voi atinge visul de a deveni campion.

Au trecut astfel două zile. Simțeam că mă înec deja într-o mare de oameni, hârtii și programe școlare. În curând, zilele s-au transformat în luni, care s-au succedat cu repeziciune, aproape fără să-mi dau seama, la fel ca anotimpurile în clima blândă a Californiei. La ore am reușit să supraviețuiesc. La sala de sport am continuat să fac eforturi. Un prieten mi-a spus odată că m-am născut să devin acrobat. Aveam toate atributele necesare: părul șaten, tuns scurt, și un corp musculos și suplu. Am avut întotdeauna o pasiune pentru cascadorii care trăiau la limită. Încă din copilărie îmi plăceau sporturile extreme. Sala de sport a devenit în timp sanctuarul meu, unicul loc în care mă simțeam provocat, în care îmi puteam depăși limitele și în care puteam experimenta o satisfacție reală.

La sfârșitul celui de-al doilea an de colegiu am plecat în Germania, Franța și Anglia, reprezentând Federația de Gimnastică a Statelor Unite. Am devenit campion mondial la

sărituri. Trofeele mele sportive se adunau într-un colț al camerei mele. Ziarul *Daily Californian* îmi publica atât de des poza încât oamenii au început să mă recunoască pe stradă, iar reputația mea a crescut. Femeile îmi zâmbeau pe stradă. Susie, o fată dulce, cu părul blond, tuns scurt, și cu un zâmbet ca în reclamele pentru pastele de dinți, îmi făcea din ce în ce mai des vizite amoroase. Chiar și notele mele erau bune. Ce mai, mă simțeam pe acoperișul lumii!

Cu toate acestea, în toamna anului 1966, anul de dinaintea absolvirii, o stare neplăcută a început să pună stăpânire pe mine. La acea vreme, nu mai dormeam la cămin. Mă mutasem deja în chirie și trăiam singur într-un mic studio situat lângă casa gazdei mele. Deși adunam realizare după realizare, mă simțeam din ce în ce mai melancolic și mai depresiv. La scurt timp, au început coșmarurile. Mă trezeam în fiecare noapte asudat și gemând. Visul era de fiecare dată același:

Se făcea că mă plimb pe străzile întunecate ale unui oraș. În jurul meu domnește o ceață deasă, din care se întrezăresc clădiri înalte, fantomatice, fără uși și ferestre.

O formă nedefinită se apropie de mine. Este un spectru înfiorător, cu craniul alb și orbite întunecate, care mă privește într-o tăcere de moarte. La un moment dat, fantoma își întinde mâna osoasă către mine. Oasele degetelor se termină cu gheare. Îngheț de spaimă.

Din spatele terifiantei creaturi apare un bărbat cu barba albă. Fața sa este calmă și senină. Pașii săi

nu fac deloc zgomot. Îmi dau seama că este singura mea speranță de salvare. Are puterea de a face acest lucru, dar nu mă vede, iar eu nu îl pot striga.

Bătându-și joc de teama mea, Moartea cu gluga întunecată pe cap se întoarce pentru a-l înfrunta pe bătrânul cu barba albă, care îi râde în față. Uluit, privesc ce se întâmplă. Furioasă, Moartea încearcă să-l apuce cu ghearele. În clipa următoare, spectrul se repede către mine, dar bătrânul îl apucă de mantia neagră și îl învârte prin aer.

Brusc, scheletul cu coasa dispare. Bătrânul cu barba albă mă privește și își deschide brațele în semn de bun venit. Mă îndrept către el și îl îmbrățișez, dizolvându-mă complet în trupul său. Când mă privesc din nou, constat că port o robă neagră. Îmi privesc mâinile și constat că din acestea au rămas doar oasele, unite în rugăciune.

După care mă trezeam gemând.

Într-o noapte, pe la începutul lunii decembrie, stăteam în pat ascultând șuieratul vântului printr-o spărtură a ferestrei. Incapabil să adorm, m-am dat jos din pat și mi-am pus blugii uzați, un tricou, adidași și o haină ușoară, după care am plecat să mă plimb în noapte. Erau orele 3:05 dimineața.

Mă plimbam fără nici o destinație, inspirând profund aerul răcoros și umed al dimineții. Priveam din când în când cerul înstelat și ascultam zgomotele rare care se auzeau în liniștea nopții. Din cauza frigului mi s-a făcut foame, așa că

m-am îndreptat către o stație de benzină deschisă non-stop ca să-mi cumpăr niște dulciuri și o băutură răcoritoare. Mă plimbam prin campus cu mâinile în buzunare, la o oră la care toată lumea dormea, când am văzut luminile stației de benzină. Era ca o oază de lumină fluorescentă în bezna întunecată în care se întrezăreau magazinele și cinematografele închise.

Am cotit după un garaj din vecinătatea stației de benzină și aproape am dat nas în nas cu un om care stătea în umbră, sprijinindu-și scaunul de peretele cărămiziu al stației. Șocat, am făcut un pas înapoi. Omul purta o căciulă din lână roșie, pantaloni cenușii din catifea raiată, șosete albe și sandale japoneze. Părea că se simte foarte bine într-o pelerină ușoară de vânt, deși termometrul agățat pe zid, chiar deasupra capului său, arăta numai 15 °C.

Fără să privească deloc spre mine, a spus cu o voce puternică, melodioasă:

– Îmi pare rău că te-am speriat.

– Nici o problemă. Aveți băuturi răcoritoare?

– Nu avem decât sucuri de fructe. Și nu-mi spune „tataie”!

După care, s-a întors către mine și mi-a zâmbit larg, scoțându-și căciula de pe cap și dând la iveală un păr bogat, de un alb strălucitor. A izbucnit apoi în râs.

O, ce râs! L-am privit uluit. Era cu siguranță bătrânul din visele mele! Părul alb, fața cu trăsături ferme, bine definite, talia suplă. Era în bărbat înalt, de circa 50-60 de ani. A râs

¹ N. Tr. Joc de cuvinte intraductibil: *soda pop* înseamnă răcoritoare la doză. Prescurtat, se spune *soda*. În acest context, *pop* poate fi interpretat ca „tataie”.

din nou. Într-o confuzie totală, m-am îndreptat către o ușă pe care scria „Birou“ și am tras de ea ca s-o deschid. Am simțit ca și cum o altă ușă s-ar fi deschis într-o altă dimensiune. Cutremurat, m-am prăbușit pe o canapea veche din apropiere, întrebându-mă ce ar putea ieși prin acea ușă în lumea mea tridimensională. Teamă mea se împletea cu o fascinație pe care nu mi-o puteam stăpâni. Am rămas așezat, respirând sacadat și încercând să-mi regăsesc stăpânirea de sine.

Am privit în jur. Încăperea nu semăna deloc cu un magazin obișnuit din categoria celor care sunt construite lângă benzinării. Nu exista nimic din dezordinea și monotonia unui asemenea magazin. Canapeaua pe care eram așezat era acoperită cu o pătură mexicană, uzată, dar extrem de colorată. În stânga mea, lângă intrare, se afla un raft cu obiecte necesare șoferilor, foarte bine organizate: hărți rutiere, siguranțe electrice, ochelari de soare, și așa mai departe. În spatele unui birou mic din lemn, de culoare maronie, se afla un scaun tapisat cu catifea raiată. Mai exista un dozator de apă minerală, chiar lângă o ușă pe care scria: „Intrarea interzisă“. Lângă mine se afla într-adevăr o altă ușă, care dădea către garajul de care am vorbit.

Ce m-a izbit cel mai mult era atmosfera extrem de intimă a încăperii. Pe jos era întinsă o carpetă din păr aspru, de culoare galben, pe întreaga lungime a camerei. Pereții fuseseră zugrăviți de curând în alb. Câteva tablouri cu peisaje întrerupeau din când în când monotonia, oferind pete de

culoare. Lumina discretă a becurilor m-a calmat în scurt timp, întrucât oferea un contrast relaxant prin comparație cu strălucirea fluorescentă de afară. Pe scurt, încăperea avea o atmosferă intimă și caldă, dându-mi un sentiment de siguranță.

Nu știam la ora aceea că în acest loc voi trăi cele mai neașteptate aventuri, experimentând farmecul magiei, clipe de teroare, dar și de iubire, trăite cu o intensitate maximă. Singurul gând care mi-a trecut prin minte în acel moment era că un șemineu ar prinde foarte bine în acest loc.

În curând, respirația mi-a devenit relaxată, iar mintea mea s-a liniștit. Mă simțeam aproape fericit. M-am autoconvins că asemănarea bătrânului de afară cu cel din visele mele era o simplă coincidență. Cu un oftat, m-am ridicat de pe canapea, mi-am încheiat fermoarul de la haină și am ieșit în aerul răcoros de afară.

Bătrânul continua să stea pe scaunul său sprijinit de zidul garajului. Am trecut pe lângă el și i-am aruncat o ultimă privire. Pentru o fracțiune de secundă, privirile ni s-au intersectat. Avea ochi cum nu mai văzusem vreodată. La început mi s-a părut că are lacrimi în ochi, dar apoi mi-am dat seama că nu era decât o sclipire, o reflectare a luminii stelelor. Am simțit că mă scufund în această privire, până când stelele însele au devenit o simplă reflexie în ochii săi. Pentru o scurtă clipă nu am mai văzut nimic altceva în afara acestor ochi, care aveau privirea deschisă și plină de curiozitate a unui copil.